

2 januari 2011: Ilja: Vandaag is het zover, we gaan eindelijk naar Uyuni in Bolivia. We hebben al zoveel mensen gehoord over deze reis dat we er echt naar uitkijken. We hebben gisteravond besloten dat we terugkeren naar San Pedro omdat er zoveel onlusten zijn in Bolivia vanwege stakingen. Dit als gevolg van een drastische prijsverhoging van benzine en diesel. We willen niet vast komen te zitten in Bolivia dus de plannen maar wijzigen en via Noord Chili naar Peru om daar nog maar eens te kijken hoe de situatie dan is. 'S Ochtends even snel ontbijten en geld wisselen en met een minibus gaan we naar de grens. In de minibus worden al snel 2 groepjes gevormd door Alexandra (een Duitse met veel organisatie) en wij zullen met hen en een Nieuw-Zeelander de trip gaan maken. Bij de grens probeert Alex de douaneformaliteiten sneller te laten verlopen maar loopt dan tegen het feit aan dat dat alleen maar averechts werkt en moeten we ruim een uur wachten tot we door de eerste douane zijn. We maken kennis met elkaar en het lijkt er op dat we een leuke groep mensen hebben. 2 Engelse dames (Kate en Emily) van 30 en 40, ons Duitse vrienden (Thomas en Alexandra) van 43 en 37 jaar, 2 Zwitserse Italiaanse broers (Davide en Joel) van 28 en 33, een Frans stel (Paul en Katja) van 24 en 26 en Sam onze nieuwzeelandse benjamin van 23. Engels is onze taal, maar gelukkig kunnen Kate en Alex uitstekend Spaans spreken waardoor alles goed geregeld kan worden. Bij de Boliviaanse grens gaat het wat soepeler allemaal, even een stempeltje halen (bagage hoeft niet gecontroleerd te worden en aan het ontbijt. Het is ondertussen al 10.30 uur dus iedereen heeft wel trek. We zoeken een mooie jeep uit en stappen met z'n 5en in. Onze gids, annez chauffeur annex kok is Miguel, een Boliviaan die goed Spaans spreekt maar matig Engels. Gelukkig hebben wij Alex die optreedt als tolk. Na een kwartiertje arriveren we bij Laguna Blanca en de WOWS klinken uit ieders mond zodra we de eerste blikken vangen van het landschap. Wat een natuur!! Ik zal weinig beschrijven omdat de foto's voor zich spreken. Ik heb nog nooit zo'n mooie blauwe lucht gezien en zulke mooie meren. Dit is eigenlijk iets wat niemand mag missen. De verhalen van andere reizigers zijn volkomen terecht!!! We kunnen even lekker foto's schieten en benen strekken en gaan daarna weer verder. We zitten allemaal op het puntje van onze autostoel om vooral niets te missen van de steeds wisselende landschappen van woestijn, bergen en meren. De volgende stop is een thermaal bad waar je even kan poedelen. Natuurlijk gaan we even genieten van het warme water en moeten daarna weer de kiezels op elkaar zetten omdat het boven water toch heel frisjes is. Dit komt omdat we al aardig op hoogte zijn. Iedereen is echt hyper. We gaan nog even toiletteren (een gat in de grond) en gaan weer verder. Laguna verde is de volgende stop, een helder blauw/groen meer met 3 soorten flamingo's. We kijken onze ogen wederom uit en de films en foto's worden royaal genomen. Misschien heb ik de volgorde niet helemaal goed maar we passeren een berg met 7 kleuren (groen, geel, oranje, bruin, zwart, wit en grijs) en komen tenslotte aan bij Laguna Colorado. Echt een toppunt van kleuren. Vanwege de wind besluit de chauffeur eerst maar naar het hostel te gaan. We hadden ons ingesteld op heel basic omdat men ons dat had gezegd maar dit viel toch erg mee. We sliepen met z'n 5en op een kamer en er waren gewone toiletten met wastafels, geen douches. We zijn op 4600 meter hoogte dus het wordt koud vannacht. Natuurlijk is er geen verwarming dus onze slaapzakken gaan vast goed dienst doen. We kruipen allemaal al in onze thermo-ondergoed en gaan daarna nog even naar Laguna Colorado. We krijgen geen genoeg van al dat moois en met veel tegenzin moeten we terug voor het diner. Aan een grote tafel wordt er soep, puree, worstjes en een selectie van tomaten, komkommer en avacodo geserveerd. Een basic maaltijd maar goed vullend. Toe een perzik in sap. Iedereen is moe maar wel hyper van al het moois en we besluiten nog even een spelletje kaart te gaan doen. We gaan presidenten was ons idee en gelukkig kenden de Fransen het

spel ook waardoor het makkelijker uitleggen was. Als snel is er grote hilariteit en worden de karakters zichtbaar van degenen die president zijn. We hebben een avond met veel lol, het gespreksniveau verlaagde zich weer tot scheten etc. (en dat zonder alcohol) en om 22.00 uur kropen we in ons mandje. De dekens met slaapzak bleken toch wel erg warm te zijn en de belevenissen van de dag in combinatie met de kou, warmte en gezucht van anderen gaven geen goede nachtrust. Iedereen bleek daar later last van te hebben en de roodomrande oogjes verschenen dan ook bij het ontbijt de volgende dag. 3 januari: Ilja: 7 uur op na 5 uurtjes licht slapen is geen makkelijke opgave, maar een oudbakken broodje met roerei, jam en dulce de leche doet wonderen, zeker als daar ook nog eens koffie bij wordt geschonken. We klimmen een uur later in de jeep op naar het volgende avontuur! Vandaag staan en weer Lagunes op het programma maar deze keer staan de flamingos echt te poseren voor foto's, dus iedereen dolgelukkig! Ook zien we vandaag een fraaie woestijn met daartussen een soort stenen boom en veel rotspartijen met op de achtergrond de immer blauwe hemel. De Italiaanse broers mediteren op een rots, Sam kijkt z'n ogen uit, Remco staat klaar met z'n camera om alles weer vast te leggen en de rest geniet met volle teugen van al dat moois. Even verderop rijden we door een canyon heen en zien we een soort woestijnkonijn. Nu is er niet veel leven in de woestijn behalve wat lama's en vicana's dus dit was wel even een foto-momentje. Het beestje liet zich braaf fotograferen en kreeg wat oud brood als beloning! We gaan weer verder en komen aan bij een active vulkaan waar we op afstand de omgeving kunnen bewonderen. Iedereen verspreidt zich en al snel wordt er her en der geroepen naar elkaar vanwege de mooie dingen die we zien. Zo vinden we een soort groen hard koraal, een wand met gaten die op een wijnrek lijkt, diverse vreemd gevormde rotsen (waar iedereen z'n fantasie op loslaat) en een mooi punt om de vulkaan te bewonderen. Voor de lunch stoppen we bij Laguna Honda (geloof ik, ik ben nu ook even de klusts kwijt van wat wat was) en terwijl we genieten van een bord pasta kijken we onze ogen uit naar het wel en wee van de familie Flamingo. Tja vrienden en familie, dat wordt wel een paar uur film kijken met Flamingo-shows hahahaha. Er staat verderop een soort grote bijenkorf met een gat erin (zie foto), een mooi object om te fotograferen, maar zodra we dichterbij komen blijkt het 1 grote afvalbak voor flessen te zijn en al snel krijgt het ding de bijnaam als statiegeld-automaat. Jammer dat er door diverse touroperators zo wordt omgegaan met het milieu, afval verteert hier namelijk vrijwel niet en alle toeristen die na ons gaan komen krijgen dus alleen maar meer afval voor hun kiezen. Gelukkig hebben wij gekozen voor een maatschappij met milieubewustzijn en alle afval wordt netjes mee teruggenomen. Wat ik helemaal vergeet is dat we vanochtend vroeg ook nog geisers hebben gezien. Deze keer was het iets anders dan El tatio. Grote stromen modder vliegen ons om de oren en de stank van zwavel is erg aanwezig. Elke poel is weer een uniek object voor foto's en films en we vermaken ons ruim een uur met het kijken naar opspattend modder, kun je je voorstellen!?! Waarschijnlijk niet! Wij zijn vandaag getuigen geweest van de Nieuwe aarde (wereld). Laat in de middag komen we aan bij onze accommodatie, een hotel geheel gemaakt van zout (althans een groot gedeelte) erg charmant allemaal. Tafels en stoelen gemaakt van zoutblokken, bedden van zout, nachtkastjes van zout. Iedereen moest zich bedwingen om niet te gaan likken aan al dat zout en de zoutmoppen werden gecreeerd. Bij aankomst moest iedereen natuurlijk z'n elektische apparatuur opladen en al snel werd er 1 stopcontact gevonden waar d.m.v. een verlengstuk al snel 10 camera's ingeplugd werden. Hmmmmmm dat vonden ze geloof ik niet zo fijn. De elektra gaat grotendeels op solar-energie dus is er niet heel veel elektra. We werden al snel beboet voor deze actie en moesten betalen voor onze energie. Er werd een schema gemaakt voor de douche (er was er maar 1 en iedereen had al 1 dag niet

gedouched) en wat is dat lekker zeg na 2 stoffige dagen door de woestijn!!! Al was het maar 5 minuutjes. Bij het diner kregen we een fles wijn en grote stukken ondefinieerbaar stug vlees. Maar ja vlees is vlees dacht iedereen en met veel gekauw en veel slokken wijn kregen we het wel weg. Beetje aarappelpuree om het weg te slikken en eten is eten toch! Tijdens het eten werd er wat gediscussieerd over of we morgenochtend wel of niet de zonsopgang gingen kijken op de zoutvlakten. Davide had gehoord dat dat erg mooi moest zijn. Kate had al geregeld of het in het programma geplaatst kon worden. Consequentie was wel dat we om 3 uur op moesten en het ontbijt moesten overslaan. Oeffffff dat sloeg in! Na een halve nachtrust en basismaaltijden was dat toch een offer die niet veel wilden maken. Na een democratisch stemmen besloten we toch maar te gaan uitslapen tot 7 uur. Tot slot nog een potje kaarten maar om 9 uur vielen er toch wat luiken dicht zo hier en daar en besloten we allemaal dat de wijn de schuldige was en gingen we vroeg slapen. Bolivia Uyuni 4 januari: Remco: Zo hebben we een nacht doorgebracht tussen het zout, het matras leek uiteindelijk ook van zout te zijn, want echt zacht hebben we niet geslapen. Rond 07.15 uur zit iedereen fris en fruitig aan tafel. Niet dus, we zitten op z'n 4300meter hoogte dus veel zuurstof zit er niet in de lucht. Dat betekent voor sommigen onder ons, buikpijn, hoofdpijn en zelfs de koorts is bij een van de broers ingeslagen. Wij hebben het geluk om er niets van te merken, dus zitten wij fris en fruitig aan tafel. Als wij wakker zijn zijn we ook echt wakker! Wij hebben dus het hoogste woord en babbelen tot irritatie van de zieken hihihi. Om 08.00 vertrekken we naar het (nog meer) echte werk, de zoutvlaktes! In de auto is het even stil, dat zal wel de ochtend zijn, nog niet veel later vallen onze monden open en duiken we in het zout. Wat moet je zeggen, we rijden midden in het zout, al snel is alles wit om je heen. In de verte zie je bergen die onderscheid maken tussen de zoutvlaktes en de horizon. Weer in de verte zien we een rotsje, deze rots wordt groter en groter. Wat blijkt het is een eiland begroeid met cactussen. Hoe is het mogelijk, echt een raar gezicht, waar komt dit vandaan???? Met een verbazing op ons gezicht zetten wij onze eerste stappen op dit eiland. Het is groen, geel en wit van de cactussen. Met open monden lopen wij allemaal rond, hoe is dit mogelijk vragen we aan elkaar en roepen amazing tegen elkaar. Zo lopen wij de wandel route af en na iedere stap die je neemt hoor je het klikken van de foto's. Zo klikken wij ons verder naar de top, iedereen wordt geïnspireerd om in de raarste standjes foto's te maken. Op de top van de berg zie je hoe de berg zich heeft ontwikkeld als een eiland tussen het zout. Het zout is net water, ineens komt er een auto aanrijden, in verte zie je een stipje dat 100km per uur rijdt. Weer een raar gezicht, als je het zout ziet als water en er komt een auto aan rijden. Nee het is echt zout! Na een uur met je mond open krijg je dorst, het weer is er 20 graden en de zon schijnt hoog aan de hemel. (door de hoogte wordt het er niet echt warm) in de auto drinken wij onze mondjes weer nat en rijden verder. Nu rijden wij echt in het midden van deze vlaktes, de auto stopt en het is tijd voor lunch. In de tijd dat de lunch wordt voorbereid, worden de foto's en filmpjes volop geschoten. Ik zelf had wat inspiratie opgedaan, door de vorige dag, de broers hadden een idee om al springend een foto te maken. Zelf heb ik deze sprongen gefilmd en dit filmpje sloeg in als een bom bij iedereen. Alles op zijn plaats en iedereen klaar voor de net uitgelegde choreografie. Gisteravond lag ik in bed te denken wat we konden doen, niet te moeilijk of te makkelijk, het gaat om het idee om de hechte groep goed op film te krijgen. Na 1 keer uitleggen en 1 keer oefenen, lukte ook de film in 1 keer. Met de perfecte chaos en een perfecte groep, is het filmpje een groot succes geworden. Zo iedereen weer vrij om zijn of haar eigen inspiraties te tonen. Erg leuk gezicht, je ziet de raarste houdingen en soms zie iemand 1 km ver staan om een foto in perspectief te maken. Zelf hebben wij een filmpje gemaakt dat we dansen en een paar foto's die te zien zijn op de site. De

lunch bestond uit een kippepoot, salade en pasta, op onze kont zaten wij op het zout te eten. Het eten was een beetje flauw, nou zout genoeg zou je zeggen. Wij kunnen hier nog zeker 10 A4tjes over schrijven, we moeten verder. Zo hebben we zeker 4 uur door de zoutvlaktes gereden met zeker 100km per uur, verderop zien we een dorpje waar we wat eten en drinken kunnen nuttigen. Dit dorpje was ook het einde van de zoutvlaktes. Als 1e staat er een museum, waar beelden van zout staan en informatie kunt vinden over de zoutvlaktes. In het dorpje is een markt, onze 1e kennis makking met het echte Boliviaanse leven. Mannen aan het werk met het zout en vrouwen achter de kraampjes om hun waar te verkopen. De vrouwen zien er interessant uit, met gekleurde klederdracht en een hoed op lopen ze rond. Ze zijn klein en met hun korte pootjes waggelen ze als poppetjes in het rond. Ze zien er vriendelijk uit, maar ook zakelijk, alsof ze het goed voor elkaar hebben. Ze zien er wel gelukkig uit, ze lachen om ons en proberen een poot uit ons lijf te rukken, door geen korting te geven en belachelijke prijzen te vragen. Oke, alles is dubbeltjes werk, de prijzen zijn om te lachen. Iedereen koopt wat souvenirs en tevreden met ons waar, rijden we naar het hotel. Bij ons basic hotel is een treinen begraafplaats. Denk maar aan een autosloop maar dan voor treinen. Van iedere trein heb ik een foto genomen in de hoop dat wij Charles er een plezier mee kunnen doen. Ons hotel ziet er basic uit en weer slapen we met 5 man op 1 kamer. We moeten 1 koude douche delen met 30 man. Alexandra heeft weer geregeld dat wij een warme douche konden krijgen uit een andere kamer. Voor het eten waren wij weer fris door deze overheerlijke warme douche. De hele dag in het zout en zand daar wordt je niet schoner van. Volgens mij is het nog erger dan een dag hard werken, onder een daklijst die schoongemaakt en geschuurd moet worden. Zo hebben we genoten van onze avondmaal die bestond uit soep, worstjes en puree. Iedereen was uitgeput en morgen moeten we om 3.50uur weer op, dus gingen we na het eten lekker naar ons mandje.

5 januari: Remco: De wekker was gezet om 3.50 uur door Ilja en mij, omdat wij onze oordoppen in hadden gedaan (door het gesnurk van anderen) hebben wij deze niet gehoord. Het licht gaat buiten aan om 4.30uur (tijd van vertrek) verschrikt en veel te laat schieten wij wakker. Het is half vijf we moeten weg. Moet je voorstellen dat er 5 mensen in 1 kamer haast hebben waarvan er 1 helemaal in de stress raakt. Het was een chaos binnen en met een hoop verwijten moeten we alles klaarzetten, inpakken en nog even wassen. Ik kan je zeggen dat het na 10 minuten niet echt gezellig was in de auto, de rest houden we maar voor vergeten en zien het maar zo, het is vakantie. Het is de terugweg naar San Pedro en de chauffeur rijdt zonder te stoppen bij bezienswaardigheden door. Na 3,5uur rijden komen we terecht bij ons eerste zwempoel, waar we eindelijk even kunnen plassen en de benen kunnen strekken. Wij het verhaal verteld in geuren en kleuren over het wekker incident. Er was nog plek in de andere auto, zei Kate met een knipoog. Gezellig rijden wij verder naar de grens, bij de grens verliep alles vlekkeloos behalve dat we moesten betalen. Ons was verteld dat we niets meer hoefden te betalen, dus wij onze boliviaanse peso's verbrast aan chips en noten. Alexandra en Thomas hadden extra geld meegenomen voor je weet maar nooit. Nou, je weet maar nooit werd aan de douane gegeven, wat later niet de bedoeling was. Op hoge poten werd er door Alexandra geregeld dat het geld weer terug kwam, bij de Duitse dame. Wij hadden het gewoon betaald en nooit geweten dat dit door de tour-operator al was betaald. Wat is het toch makkelijk als je de taal spreekt! Het ontbijt stond klaar en we konden smullen van een (eindelijk) versbroodje, koffie en een gezellig gezelschap. Op dit punt werden we overplaatst naar een minibus, net als de 1e dag maar dan van de minibus naar de Jeep. Op weg naar de volgende grensovergang, (wat een uur rijden zou moeten zijn) was er een vrouw heel erg ziek, zo moesten wij regelmatig stoppen omdat de vrouw haar afval kwijt moest uit haar poepertje. Wat

Uyuni

Geschreven door Remco & Ilja

donderdag 06 januari 2011 14:40 - Laatst aangepast donderdag 06 januari 2011 17:35

wij niet wisten is dat er in deze tijd Dakar bezig is, Thomas wist te vertellen dat dit dag 5 was en San Pedro / Calama de eindbestemming is van vandaag. De auto's scheuren voorbij en de vrouw achter ons schijnt zich leeg van de buikgriep. Wij zwaaien en moedigen de coureurs aan, en de foto's en films worden in volle gang gedraaid...en de vrouw.....!!! Alexandra weer op haar best, ze regelde alles voor de vrouw en maakte zichzelf weer onsterfelijk, petje af Alexandra. Nu komt weer het afscheid, afscheid nemen van onze nieuwe vrienden, weer met de brok in de keel nemen wij afscheid. S'middags komen we weer aan bij ons vertrouwde hostel en in de avond eten we weer bij ons oude moedertje die lekker en voor weinig eten klaar maakt.